

Sekretarz Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej (COP)

Jesteś Sekretarzem COP.

Twoim głównym zadaniem jest zaznaczanie redukcji emisji CO₂ na planszy do gry. Plansza ilustruje światową emisję CO₂, jeden kwadracik symbolizuje jedną jednostkę emitowanego obecnie CO₂.

Kraje, aby zredukować emisję, wydają swoje pieniądze na ekomodernizację przemysłu lub edukację społeczeństwa. Redukcja jednej jednostki CO₂ kosztuje 1 monetę (bez względu na to, czy poprzez modernizację, czy edukację).

Kraje same deklarują, o ile zredukują swoją emisję lub emisję w innym kraju i płacą określoną kwotę.

Twoim zadaniem jest skreślać na planszy odpowiednią do ilości wydanych pieniędzy liczbę jednostek CO₂, czyli kwadracików. Musisz także na bieżąco zliczać łączną liczbę zredukowanych jednostek (tj. wykreślonych kwadracików) i na zakończenie każdej rundy gry wpisywać łączną liczbę do tabeli „wskaźników redukcji emisji”.

Liczysz zawsze łączną liczbę wykreślonych kwadracików, gdyż w grze liczy się zredukowanie światowej emisji, a nie emisji poszczególnych krajów. Powodzenia!

Adaptacyjnego Funduszu Prezes/prezeska

Jesteś Prezesem Funduszu Adaptacyjnego.

Fundusz Adaptacyjny umożliwi państwom dotkniętym zmianami klimatycznymi przystosować się do skutków zmian klimatu i zaadaptować się do nowych warunków życia. Dzięki środkom finansowym gromadzonym w Funduszu można uratować świat przed kataklizmami będącymi następstwem zmian klimatu. Pieniądze do Funduszu przekazywane są dobrowolnie przez poszczególne kraje.

Twoim zadaniem jest przyjmowanie pieniędzy do funduszu. W sytuacji, kiedy redukcja emisji CO₂ nie zostanie osiągnięta i temperatura na Ziemi znacznie się podnosić, na całym świecie będą wydarzać się kataklizmy.

Jeśli w Funduszu nie ma odpowiedniej ilości środków – co najmniej 6 monet, Twoim zadaniem będzie wylosowanie karty kataklizmu i odczytanie jej.

Jeśli kraje były zapobiegawcze i wpłaciły pieniądze do Funduszu, mogą uratować świat przed kataklizmami. Aby zapobiec kataklizmowi, w Funduszu Adaptacyjnym musi być co najmniej 6 monet, które neutralizują jeden kataklizm. W takiej sytuacji losujesz kartę, odkładasz ją na stół i zakrywasz 6 monetami wyptaconymi z Funduszu. Powodzenia!

Afryki

Kraje rozwijające się

budżet: 5 monet

12 jednostki emisji CO₂ tj. kwadranci na planszy

rzeczywiste dane

emisja CO₂: 1207 mln ton (3,3% światowej emisji)

emisja CO₂ na osobę: 1,1 tony/os.

liczba mieszkańców: 1100 mln

należy do krajów rozwijających się

Jesteście przedstawicielami krajów rozwijającej się Afryki na Konferencji Klimatycznej. Reprezentujecie rządy i obywateli Waszych krajów. Poniżej znajdują się podstawowe informacje o waszym regionie i stanowisku rządu. Zapoznajcie się z nimi i wyłońcie spośród Was głównego negocjatora/negocjatorkę. Powodzenia w negocjacjach!

W Afryce mieszka 15% ludności świata, które jest odpowiedzialne tylko za 3,3% światowej emisji CO₂. Najbiedniejsze kraje Afryki emitują niewielki procent światowej emisji CO₂, a mimo to to one są najbardziej narażone na skutki globalnego ocieplenia. Emisja CO₂ w krajach rozwijających się Afryki wynosi zaledwie 300 mln ton rocznie, całej Afryki 1207 mln ton (prym wiedzie Republika Południowej Afryki) – tymczasem emisja samych Niemiec wynosi 800 milionów ton CO₂.

To bogate kraje, które emitują najwięcej CO₂, powinny wziąć odpowiedzialność za zmiany klimatu, ograniczyć emisję i wspomóc biedniejszych w walce o przetrwanie. Również kraje wschodzących gospodarek takie jak Chiny, Brazylia czy Indie muszą w dalszej perspektywie ograniczyć emisję CO₂, w ostatnim okresie ich emisja gazów cieplarnianych gwałtownie podskoczyła i kraje te mocno przyczyniają się do zmian klimatycznych. Jednak nie można traktować ich na równi z UE czy USA, gdyż emisja na osobę w tych krajach jest wielokrotnie niższa niż w UE czy USA, nie mówiąc o krajach naftowych, np. w Katarze emisja wynosi 40 ton/osobę na rok.

Kraje afrykańskie, jak i kraje rozwijające się w Azji potrzebują funduszy i pomocy technicznej na ochronę przeciwpowodziową (wały, tamy, systemy wczesnego ostrzegania – Fundusz Adaptacyjny), na zaopatrzenie w wodę podczas susz, na nowe technologie (np. w rolnictwie i energetyce), które są konieczne do rozwoju tych najbiedniejszych krajów świata. Wsparcie technologiczne i finansowe jest tym bardziej istotne, że umożliwi rozwój tych krajów, gdzie bieda i głód są na porządku dziennym. Bogata Północ musi wziąć pod uwagę także ten aspekt pomocy ubogim krajom Potudnia.

Rosja

budżet: 9 monet
18 jednostek emisji CO₂ tj. kwadracików na planszy

rzeczywiste dane
emisja CO₂: 1812 mln ton (5,2% światowej emisji)
emisja CO₂ na osobę: 13 tony/os.
liczba mieszkańców: 143 mln
należy do krajów rozwiniętych

Jesteście przedstawicielami Rosji na Konferencji Stron Klimatycznej. Reprezentujecie rząd i obywateli Waszego kraju. Poniżej znajdują się podstawowe informacje o Rosji i stanowisku Waszego rządu. Zapoznajcie się z nimi i wyłońcie spośród Was głównego negocjatora/negocjatorkę. Powodzenia w negocjacjach!

Rosja zajmuje trzecie miejsce po Chinach i Stanach Zjednoczonych wśród państw emitujących najwięcej CO₂. Odpowiedzialność Rosji za globalne zmiany klimatu jest porównywalna z odpowiedzialnością USA i krajów Europy Zachodniej.

Zagrożenia związane ze zmianami klimatu dla Rosji to:

- pogorszenia urodzaju, szczególnie dla Kubania i Kraju Stawropolskiego – które są spichlerzem kraju, zbiory mogą spaść o 20%,
- powódzie w miastach nadbrzeżnych, np. w Sankt Petersburgu,
- topnienie wiecznej zmarzliny, obejmującej ponad 60% północnych terytoriów Rosji, a co za tym idzie zniszczenia infrastruktury dróg, budynków, fabryk. Miejscami zniszczone może zostać 80% infrastruktury.

Pomimo tych zagrożeń Rosjanie nie mają wiedzy nt. zmian klimatu, niewiele osób słyszało o tym zjawisku. Ani rosyjska opinia publiczna, ani elity rządzące, ekonomiści, przemysłowcy nie uświadamiają sobie tych zagrożeń, a więc nie są skłonne do ograniczeń emisji CO₂ w Rosji. Nie chcą też ponosić kosztów pomocy dla krajów rozwijających się.

Z drugiej jednak strony, Rosja musi wziąć pod uwagę, że ze względu na przestarzałe technologie jej gospodarka jest bardzo energochłonna i przez to nieekonomiczna. Inwestycje w poprawę efektywności energetycznej mogłyby być bardzo opłacalne, a Rosja mogłaby zaoszczędzić do 40% energii.

Indie

budżet: 6 monet
24 jednostki emisji CO₂ tj. kwadracików na planszy

rzeczywiste dane
emisja CO₂: 2407 mln ton (6% światowej emisji)
emisja CO₂ na osobę: 1,9 tony/os.
liczba mieszkańców: 1252 mln
należy do krajów rozwijających się (wschodzących gospodarek)

Jesteście przedstawicielami Indii na Konferencji Stron Klimatycznej. Reprezentujecie rząd i obywateli Waszego kraju. Poniżej znajdują się podstawowe informacje o Indiach i stanowisku Waszego rządu. Zapoznajcie się z nimi i wyrażcie spośród Was głównego negocjatora/negocjatorkę. Powodzenia w negocjacjach!

Rząd Indii stoi na stanowisku, że kraj ten ma prawo do rozwoju i nie może narzucać sobie ograniczeń w emisji CO₂, gdyż tylko rozwój gospodarczy umożliwi ograniczenie ubóstwa, a to jest dla Indii najważniejszy cel.

Ponadto za zmiany klimatu odpowiedzialność powinny wziąć na siebie kraje rozwinięte, które w historii wyemitowały najwięcej CO₂, a dodatkowym argumentem jest fakt, że Indie w przeliczeniu na jednego mieszkańca emitują 10 razy mniej CO₂ niż UE i 20 razy mniej niż USA.

Mimo że Indie nie chcą zgodzić się na radykalne ograniczenia emisji, jednocześnie rozwój sektora energii odnawialnej jest imponujący, a Indie są liderem technologicznym, jeśli chodzi o energię wiatrową. Ponadto udato się w Indiach (w przeciwieństwie do Brazylii) zapobiec utracie lasów.

Opinia publiczna w Indiach jest jednak podzielona i coraz częściej pojawiają się głosy, że także Indie muszą podjąć działania na rzecz ograniczenia CO₂, gdyż są czwartym państwem na świecie wśród największych producentów CO₂, a w dodatku przyrost emisji jest bardzo duży. Wynika to z zależności gospodarki Indii od paliw kopalnych, szybkiego rozwoju motoryzacji oraz niekontrolowanej industrializacji. Indie proponują zasadę „wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności” oraz by kraje rozwinięte wykazały inicjatywę, a kraje rozwijające na razie nie musiały deklarować konkretnej redukcji emisji CO₂. Indie proponują także, by przyszłe porozumienie państw opierało się na zasadzie dopuszczalnego limitu emisji na jednego mieszkańca.

Chiny

budżet: 36 monet
99 jednostek emisji CO₂ tj. kwadracików na planszy

rzeczywiste dane
emisja CO₂: 9977 mln ton (24,6% światowej emisji)
emisja CO₂ na osobę: 7,2 tony/os.
liczba mieszkańców: 1396 mln
należy do krajów rozwijających się (wschodzących gospodarek)

Jesteście przedstawicielami Chin na Konferencji Stron Klimatycznej. Reprezentujecie rząd i obywateli Waszego kraju. Poniżej znajdują się podstawowe informacje o Chinach i stanowisku Waszego rządu. Zapoznajcie się z nimi i wyrażcie spośród Was głównego negocjatora/negocjatorkę. Powodzenia w negocjacjach!

Co prawda obecnie Chiny, jako gospodarka, są liderem emisji CO₂, ale jeśli weźmiemy pod uwagę dawną, historyczną emisję (CO₂ częściowo się kumuluje w atmosferze), to okaże się, że to USA i kraje UE wyemitowały więcej gazów cieplarnianych. Poza tym emisja CO₂ na osobę jest stosunkowo niska w stosunku do krajów rozwiniętych. W związku z tym Chiny stoją na stanowisku, że to UE, USA i inne kraje wysokorozwinięte powinny wziąć na siebie odpowiedzialność za zmiany klimatu i maksymalnie zredukować emisję oraz wesprzeć kraje rozwijające się i wschodzących gospodarek w modernizowaniu ich przemystu.

Chiny nie chcą liczbowo określać limitów emisji dla krajów rozwijających się, ale podejmują intensywne działania na rzecz poprawy efektywności energetycznej i deklarują podjęcie zdecydowanych działań na rzecz ochrony klimatu pod warunkiem wsparcia finansowego i energetycznego przez kraje wysoko rozwinięte.

W listopadzie 2014 roku Chiny oficjalnie ogłosiły, że szczyt emisji w kraju nastąpi do 2030 roku, ale podjęte zostaną starania, by było to wcześniej. Chiny zobowiązały się także do zwiększenia udziału energii czerpanej ze źródeł innych niż paliwa kopalne. Poziom tych najwyższych emisji w 2030 nie został podany.

Należy wziąć pod uwagę także to, że jeśli trend wzrostu emisji gazów przez Chiny zostanie zachowany, to będą one za kilka lat emitować dwa razy więcej CO₂ niż 26 najbogatszych krajów świata razem wziętych.

Obecnie Chiny i Stany Zjednoczone Ameryki to dwie największe gospodarki, jeżeli chodzi o obecne emisje gazów cieplarnianych. Oba kraje odpowiadają za 45% emisji dwutlenku węgla na Ziemi.

Unia Europejska

budżet: 77 monet
35 jednostek emisji CO₂ tj. kwadracików na planszy

rzeczywiste dane
emisja CO₂: 3484 mln ton (9,6% światowej emisji)
emisja CO₂ na osobę: 6,8 tony/os.
liczba mieszkańców: 509 mln
należy do grup krajów wysokorozwiniętych

Jesteście przedstawicielami Unii Europejskiej na Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej. Reprezentujecie rząd i obywateli Waszego kraju. Poniżej znajdują się podstawowe informacje o Unii i stanowisku Parlamentu Europejskiego. Zapoznajcie się z nimi i wyłońcie spośród Was głównego negocjatora/negocjatorkę. Powodzenia w negocjacjach!

Emisja Unii Europejskiej należy do najwyższych, ale jednocześnie Unia jest liderem w ochronie klimatu. Europejczycy stawiają sobie ambitne cele redukcyjne oraz deklarują wsparcie dla krajów rozwijających. UE przyjęła plan zwany „3 razy 20 do 2020”, Unia chce o 20%. (1) zredukować emisję CO₂ do atmosfery, (2) zwiększyć udział odnawialnych źródeł energii w całkowitym zużyciu energii oraz (3) poprawić efektywność energetyczną. W 2014 roku Unia wzmocniła swój cel redukcyjny. Ustalono, że emisja dwutlenku węgla zostanie ograniczona o co najmniej 40% do 2030 roku względem roku 1990. Europa w negocjacjach klimatycznych stawia ambitne cele innym, a sama stara się dawać dobry przykład.

Istotne jest to, że opinia publiczna w Europie jest bardzo świadoma problemu zmian klimatu. ¾ Europejczyków bardzo poważnie traktuje problem zmiany klimatu. Aż 62% uważa zmiany klimatu za jeden z dwóch (obok ubóstwa) najpoważniejszych problemów współczesnego świata. 56% respondentów uważa, że walka ze zmianą klimatu może mieć pozytywny wpływ na gospodarkę.

Konieczne wydaje się jednak przekonanie takich krajów jak Polska czy Węgry, które uważają cele europejskie za zbyt daleko idące, że rozwój zrównoważonej, zielonej gospodarki może być bardzo opłacalne finansowo i przynieść nowe miejsca pracy.

Brazylia

<p>budżet: 9 monet 9 jednostek emisji CO₂ tj. kwadracików na planszy</p>	<p>rzeczywiste dane emisja CO₂: 482 mln ton (1,3% światowej emisji) emisja CO₂ uwzględniająca wylesianie na osobę: 10 ton/os. liczba mieszkańców: 200 mln należy do krajów rozwijających się (wschodzących gospodarek)</p>
<p><i>Jesteście przedstawicielami Brazylii na Konferencji Stron Klimatycznej. Reprezentujecie rząd i obywateli Waszego kraju. Poniżej znajdują się podstawowe informacje o Brazylii i stanowisku waszego rządu. Zapoznajte się z nimi i wyłońcie spośród Was głównego negocjatora/negocjatorkę. Powodzenia w negocjacjach!</i></p> <p>Brazylia jest krajem, który w ostatnim okresie rozwija się bardzo szybko, ale jej udział w emisji gazów cieplarnianych nie jest jeszcze aż tak ogromny jak innych krajów wschodzących gospodarek. Niestety, jej wpływ na zmiany klimatu jest znaczący z uwagi na intensywną wycinkę puszczy amazońskiej, która jest płucami Ziemi. Od II wojny światowej wycięto już 1/5 puszczy. Lasy wycinane są na pastwiska dla bydła i na pola. Warunki dla rolnictwa w Brazylii są doskonałe, jedyne, czego brakuje, to gruntów ornych. Już dziś Brazylia jest największym na świecie producentem trzciny cukrowej, kawy i pomarańczy, drugim producentem soi i mięsa drobiowego, trzecim – kukurydzy. Szacuje się, że wylesianie lasów odpowiada za jedną piątą emisji CO₂ i jest głównym źródłem emisji w wielu krajach rozwijających się (Brazylia, Indonezja).</p> <p>Brazylia podejmuje aktywne działania na rzecz ochrony puszczy, rząd ogłosił plan ograniczenia wycinki drzew w amazońskiej puszczy o 70% do 2018 roku, co przyczyni się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w tym kraju o ok. 30-45% w następnym dziesięcioleciu. Działania te będą możliwe dzięki międzynarodowemu finansowaniu w ramach funduszu na rzecz ochrony lasów równikowych.</p> <p>Brazylia stoi na stanowisku, że kraje wysoko rozwinięte powinny wziąć na siebie duże ograniczenia emisji, a kraje rozwijające się nie powinny mieć ustalonych limitów emisji.</p>	

Japonia

budżet: 16 monet
12 jednostek emisji CO₂ tj. kwadracików na planszy

rzeczywiste dane
emisja CO₂: 1246 mln ton (3,4% światowej emisji)
emisja CO₂ na osobę: 9,8 tony/os.
liczba mieszkańców: 127 mln
należy do krajów wysokorozwiniętych

Jesteście przedstawicielami Japonii na Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej. Reprezentujecie rząd i obywateli Waszego kraju. Poniżej znajdują się podstawowe informacje o Japonii i stanowisku Waszego rządu. Zapoznajcie się z nimi i wyłońcie spośród Was głównego negocjatora/negocjatorkę. Powodzenia w negocjacjach!

Potencjał japońskiej gospodarki leży w jej rozwoju jakościowym, zwłaszcza w rozwoju technologicznym. Mocną stroną Japonii jest zaawansowana technologia w dziedzinach ochrony środowiska i oszczędności energii. W wyniku braku własnych złóż ropy i gazu, japoński przemysł skoncentrował się na wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii i technologii nuklearnych. Unikalne technologie, których przykładem mogą być niezależne od benzyny samochody, już istnieją (hybrydy, auta elektryczne). Są to atuty, które Japonia wykorzystuje w konkurencji międzynarodowej.

Drugi kierunek rozwoju japońskiej gospodarki związany jest z koniecznością zacieśnienia współpracy międzynarodowej, przede wszystkim szybko rozwijającymi się krajami Azji: Chinami, Indiami oraz krajami Azji Potudniowo-Wschodniej. Kraje te, zamieszkiwane przez ponad pięćsetmilionową populację, tworzą ogromny rynek, który cechuje gwałtowne tempo rozwoju. Widoczną w nich tendencją jest pojawienie się coraz silniejszej klasy średniej, która poszukuje produktów wyższej jakości (japońskich) i jest w stanie zapłacić za nie wyższą cenę.

Trzecia ścieżka rozwoju Japonii związana jest z kwestią zapewnienia stabilnej przyszłości starzejącego się społeczeństwa.

Japonia w 2013 roku drastycznie obniżyła swój cel redukcji emisji gazów cieplarniach, tłumacząc się koniecznością wyłączenia elektrowni atomowych po katastrofie siłowni w Fukushima. Japońskie władze ogłosiły, że cel redukcji emisji CO₂ do 2020 roku wyniesie 3,8% w porównaniu z poziomem 2005 roku. Oznacza to, że w porównaniu do 1990 roku emisja Japonii na koniec tej dekady nie zmaleje, a wręcz wzrośnie o 3,1%. To kompletna zmiana dotychczasowej polityki, wcześniej bowiem Japończycy bronili ustaleń protokołu z Kioto i deklarowali chęć redukcji emisji gazów cieplarnianych o 25% do 2020 roku. Zmiana nastawienia wynika z katastrofy, do jakiej doszło po trzęsieniu ziemi i tsunami z 2011 roku, które uszkodziło elektrownię atomową w Fukushima.

Z drugiej strony Japonia deklaruje, że zainwestuje 110 mld dolarów w technologie przyjazne klimatowi. Technologie te mają zastąpić istniejące elektrownie jądrowe. Przed awarią elektrowni jądrowej w Fukusimie elektrownie jądrowe zaspokajały zapotrzebowanie Japonii na energię w 26–27%. Po awarii to się zmieniło i dziś nie pracuje już żaden z 50 tamtejszych reaktorów jądrowych.

Odczuwalne w Japonii zmiany klimatyczne przejawiają się przede wszystkim większą ilością i siłą tajfunów.

Ameryki Stany Zjednoczone

budżet: 60 monet
52 jednostek emisji CO₂ tj. kwadracików na planszy

rzeczywiste dane
emisja CO₂: 5233 mln ton (16,6% światowej emisji)
emisja CO₂ na osobę: 16 tony/os.
liczba mieszkańców: 323 mln
należy do krajów wysokorozwiniętych

Jesteście przedstawicielami Stanów Zjednoczonych na Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej. Reprezentujecie rząd i obywateli Waszego Kraju. Poniżej znajdują się podstawowe informacje o Stanach i stanowisku Waszego rządu. Zapoznajcie się z nimi i wyłońcie spośród Was głównego negocjatora/negocjatorkę. Powodzenia w negocjacjach!

USA są światowym liderem w emisji CO₂ w historii, obecnym wiceliderem. Emisja na jednego mieszkańca jest jedną z większych na świecie (ponad dwukrotnie wyższa niż w Europie, 20-krotnie wyższa niż w Indiach i 100-krotnie wyższa niż w niektórych krajach rozwijających się Afryki i Azji). USA podpisały, ale nie ratyfikowały Protokołu z Kioto, czym spowodowały, że Protokół pozostał przez długi czas praktycznie martwy. Obecny prezydent Barack Obama deklaruwał, że USA nie chcą dalej blokować międzynarodowych działań na rzecz klimatu i podejmą zdecydowane działania, tym bardziej, że od 1990 roku emisja nie spadła, a wzrosła, i to aż o 16%. I rzeczywiście w 2014 roku USA zapowiedziały redukcję o 26-28% do 2025 roku w porównaniu do poziomu z 2005 roku. Jest to bardzo ważna deklaracja, która może pomóc przeczłystać impas w negocjacjach w Paryżu, bowiem przez lata USA odmawiały jakichkolwiek deklaracji liczbowych oraz nigdy nie ratyfikowały Protokołu z Kioto.

W USA polityka klimatyczna konkuruje z innymi ważnymi zagadnieniami, ale z drugiej strony modernizacja sieci elektroenergetycznej, przedstawianie przemyśle motoryzacyjnego na mniej paliwożerne samochody oraz rozwój energetyki odnawialnej wiąże się ze wzrostem gospodarczym i tworzeniem nowych miejsc prac.

Mimo braku ustawodawstwa krajowego poszczególne stany, a także poszczególne miasta, same podjęły różnego rodzaju działania i ograniczenia emisji. Powstało m.in. porozumienie burmistrzów miast z całego kraju (przystąpiło do niego ponad 700 miejscowości), które wywiera naciski na rządy stanowe i rząd federalny, by podjęły działania w celu osiągnięcia limitów zapisanych w Protokole z Kioto.

USA stoją na stanowisku, że obecni wielcy emitenci CO₂, czyli np. Chiny, Indie, Brazylia, także muszą wziąć odpowiedzialność za klimat i podjąć konkretne zobowiązania – dlatego deklaracja z 2014 roku jest tak ważna. Samej Unii Europejskiej z pewnością nie uda się namówić innych krajów wysokorozwiniętych do kolejnych ograniczeń, a tym bardziej niechętnie do podjęcia zobowiązań będą kraje rozwijające się.

Obecnie Chiny i Stany Zjednoczone Ameryki to dwie największe gospodarki, jeżeli chodzi o emisje gazów cieplarnianych. Oba kraje odpowiadają za 45% emisji dwutlenku węgla na Ziemi.